

Suzanne Snow

Lentekriebels in Thorndale

Flora onderzoekt de tuinen van Róisín House,
en zijn charmante eigenaar...

Deel 2 in de *Thorndale*-serie

Vertaald door Textcase

Toen ze de laatste keer met zijn drieën bij elkaar waren geweest, hadden ze gesproken over zonovergoten Toscaanse villa's onder schitterende blauwe luchten. Ze hadden avonden doorgebracht bij maanverlichte diners om bij te praten, de toekomst te overdenken en hun verleden te vieren. Maar op een ellendige middag begin april zat Flora Stewart, in plaats van dat ze galerijen en cafés bezocht in Florence, op de passagiersstoel van een krakende oude Jeep, die over een eenbaansweg rond een eiland voor de westkust van Schotland rammelde. Daar zouden zij en haar twee beste vriendinnen het weekend doorbrengen.

‘Hoe ver nog?’ mopperde Sophie vanaf de achterbank. Ze boog zich naar voren om op de kaart te kijken die op Flora's knie balanceerde. Flora was opgelucht geweest toen ze die in het handschoenenkastje had ontdekt nadat ze een paar kilometer terug het telefoonsignaal waren verloren. Ze was er nu zeker van dat ze de juiste kant op gingen.

‘Ik had een TomTom gekocht als ik had geweten dat we op de ouderwetse manier zouden moeten navigeren. Ik had geen idee dat je nog steeds papieren kaarten kon kopen.’ Sophie huiverde toen ze door het vuile raam van de Jeep keek, waar het modderige water van weer een diepe plas tegenaan spatte.

‘Het is duidelijk dat de moderne beschaving dit eiland nog moet ontdekken. Weet je absoluut zeker dat we toegang hebben tot betrouwbare wifi?’

Flora lachte en greep haar stoel met beide handen vast om zichzelf in evenwicht te houden toen de auto weer door onzichtbare spoorvorming in de weg reed. Ze wiep een zijdelingse blik naar Mel.

‘Sorry.’ Mel verhief haar stem en trapte de koppeling in om terug te

schakelen. De Jeep slingerde als antwoord. ‘We kunnen niet allemaal in luxe in Londen leven zoals jij, Soph. Natuurlijk is er wifi, maar ik ben niet van plan om het hele weekend naar mijn iPad te staren. Hoe dan ook, niet zo klagen. Jullie gingen allebei akkoord met dit hotel toen ik het had gevonden. Jullie weten dat ik altijd dol ben geweest op de Hebriden.

‘Maar dat was voordat je Florence voorstelde,’ bracht Sophie Mel in herinnering. ‘Ik krijg weinig kansen om aan het gezin te ontsnappen. Me behelpen in Schotland stond niet bepaald boven aan mijn lijstje.’

Mel schoof lachend haar bril omhoog op haar hoofd toen het waterige zonnetje achter het donkere wolkendek verdween. Het zicht werd weer slechter waardoor ze het landschap niet meer konden zien. ‘Kom op, het is vijf sterren. Met een wellness én een jacuzzi in de tuin.’

‘En je verwacht dat wij daarin gaan?’ vroeg Sophie vol ongeloof. Ze kroop dieper weg in haar deftige marineblauwe jas en trok haar leren handschoenen aan nu ze haar telefoon had opgeborgen in haar tas. ‘Heb je onderweg wel naar buiten gekeken? Ik ga dit weekend helemaal niet naar buiten. Ik heb geen thermokleding of lieslaarzen ingepakt.’

Het was onmogelijk om niet te lachen toen er een nieuwe hagelbui losbarstte op het dak. Het maakte een gesprek moeilijk, maar niet onmogelijk. Zelfs Sophie begon te giechelen. Flora reikte naar de onbetrouwbare verwarming en zette hem hoger, voor wat meer warmte in de lawaaiërige oude auto.

‘Het hotel ligt aan de Atlantische kant.’ Mel wierp een blik op de kaart die nog steeds vervaarlijk op Flora’s schoot balanceerde. ‘Dit is kennelijk een van de twee goede wegen rond het hele eiland. De rest bestaat uit landweggetjes die naar boerderijen en andere huizen leiden. En het is hier zo dunbevolkt dat vroeger slechts één iemand de ambulance, bus en taxi bestuurde, allemaal in hetzelfde voertuig. Hij was ook de postbode en de plaatselijke politieagent. Zo romantisch.’

‘Daar is niets romantisch aan,’ merkte Flora op. ‘Dat heet praktisch. De meeste mensen hier hadden vroeger waarschijnlijk meer dan één baan. En jij gaat binnenkort trouwen, Mel. Daarna zul je niet meer alles zo romantisch vinden, en word je weer normaal.’

‘Dat hoop ik niet,’ antwoordde Mel. Ze remde af om een ander voertuig te laten passeren op de eenbaansweg. ‘Ik vind het eigenlijk best fijn, Flora, ook al vind jij dat niet.’

Flora keek naar Mel en ineens verscheen er een ondeugende blik op haar gezicht. ‘Vergeet de jacuzzi, Mel. Ik daag je uit om in de zee te zwemmen. Dat krijg je ervan als je ons meeneemt naar een of ander ver eiland in plaats van Italië.’

‘Wat?’ krijste Mel. Ze ontmoette Flora’s lachende blik met ogen die groot werden van afgrijzen en dagend besef. ‘Echt niet. Dat we elkaar altijd hebben uitgedaagd, betekent niet dat we daarmee door moeten gaan. We zijn nu volwassen, met carrières en huizen en partners... en zo.’

‘Doe niet zo belachelijk, Mel,’ zei Sophie enthousiast. Ze leunde tussen de twee voorstoelen door naar voren. ‘Dat we dit weekend weggaan betekent juist dat we moeten genieten en onze verantwoordelijkheden even vergeten. We móéten elkaar uitdagen. Ik denk dat de zee een geweldige idee is. Het water is als het goed is opgewarmd door de Golfstroom. Je hebt altijd gehouden van zwemmen in open water.’

‘In de zomer, niet in april... op de Hebriden. Nou, in dat geval, Sophie Williams, daag ik jou uit om het hele weekend platte schoenen te dragen. Ook bij het avondeten.’

Sophie was nauwelijks één meter tweeënvijftig en droeg altijd hakken. Flora grijsde toen ze in de achteruitkijkspiegel keek en de blik van afschuw van haar vriendin zag.

‘Maar ik heb maar één paar ballerina’s bij me om aan te trekken naar de wellness,’ jammerde Sophie. ‘Ik zal er belachelijk uitzien als ik het hele weekend dezelfde schoenen draag. Geen sprake van.’

‘Prima,’ zei Mel luchtig. ‘Dan ga ik de zee niet in. Geregeld.’

‘Als ik ze vanavond bij het eten draag, is het je geraden dat jij gaat zwemmen voordat we naar huis gaan, Mel.’ Sophie keek kwaad naar Flora. ‘Jij bent hiermee begonnen,’ zei ze knarsetandend. ‘En aangezien jij nu vrijgezel bent en geen date voor de bruiloft hebt, dagen we jou uit om er een te vinden voordat het weekend voorbij is.’

Nu was het Flora's beurt voor paniek en haar ogen werden groot van ontzetting toen Sophies uitdaging tot haar doordrong. 'Ben je gek geworden? Hier? Waar moet ik een geschikte alleenstaande man vinden met de kans dat hij op de juiste dag in Ripon opduikt? Nee, dank je. Ik vind het prima om in mijn eentje naar de bruiloft te gaan.'

Sophie haalde onverschillig haar schouders op. 'Het maakt niet uit als het niet lukt. Het gaat erom dat je het probeert. Een uitdaging is een uitdaging en ik ben er klaar voor... als jullie dat ook zijn?'

'Prima,' zei Flora luchtig, ervan overtuigd dat het toch nooit zover zou komen. Ze greep naar de kaart die van haar knieën gleed. 'Mel?'

Mel knikte en ontmoette Sophies nu vrolijke blik in de spiegel. 'Oké. Als je erop stáát.' Het wolkendek trok even open toen ze de Jeep de brede oprijlaan op reed die werd geflankeerd door groene gazons en prachtig aangeplante borders met struiken in de kleuren van het voorseizoen. 'Zie je wel, Sophie? Het is gelukt met de kaart. We zijn er.'

Flora rekte haar verdoofde ledematen uit. Het leek lang geleden dat ze vanmorgen van huis was vertrokken. Ze hadden een vrolijke avond doorgebracht in haar huisje vlakbij Thorndale, in Yorkshire, kilometers bij het eiland vandaan, maar toch dichterbij dan waar haar vriendinnen woonden. Ze had trek, maar het eten kon wachten tot nadat ze een lang, warm bad had genomen, en ze haalde diep adem toen de oprijlaan afboog naar rechts en het hotel geleidelijk aan zichtbaar werd. Mel leek wel een eeuwigheid op de rem te trappen voor de Jeep tot stilstand kwam. Flora hoorde het grind wegpatten onder de wielen.

'Had hem maar gewassen,' zei Sophie tegen Mel. Ze duwde het portier open, stapte uit en keek met een bezorgde blik naar de donkere hemel boven hen. 'Je had de halve boerderij toch niet hoeven meenemen?'

'Had toch geen zin,' grijnsde Mel naar Sophie terwijl ze naast haar kwam staan op de oprijlaan. 'Moet je hem nu eens zien.'

Flora stapte uit de auto, terwijl Sophie bleef mopperen. Ze wist dat Sophies gfoeter alleen maar kwam doordat ze een kind had dat nog geen hele nachten doorsliep. Bovendien had Sophie gehoopt op de Italiaanse zon en werd ze in plaats daarvan geconfronteerd met de grillen

van het Schotse weer. De veerboot had vertraging opgelopen en ze waren allemaal moe. Maar Flora's glimlach werd breder toen ze zich omdraaide en verrukt naar het gebouw staarde.

‘Wauw. Het is prachtig, Mel.’

Voor hen stond een schitterend huis: een adembenemende, statige toren met hoektorentjes, merkwaardige puntgevels die doorliepen tot achter het hoofdgebouw en daaronder een grootse entree. De vlag van Schotland wapperde hoog boven een van de hoektorens, gehavend door de wind. Flora kon niet meer van de tuin zien omdat het opnieuw hard begon te hagelen. Ze pakten snel hun koffers uit de auto toen een portier naar hen kwam toegesnel.

‘Sorry voor het weer, dames,’ riep hij vrolijk, en nam hun bagage met gemak onder zijn armen. ‘Welkom op het eiland Alana. Kom binnen en neem een borreltje om op te warmen. De weersvoorspelling voor morgen is beter.’

Flora was door haar werk in de tuinrenovatie bekend met oude panden en hun geschiedenis, maar dit was haar eerste kennismaking met de Schotse baroniestijl. Eenmaal binnen in de enorme hal was ze gefascineerd. De grandeur van de gebogen eikenhouten trap naar de eerste verdieping, en het ingenieus geplaatste antiek legden op perfecte wijze nadruk op het historische ontwerp van het hotel, terwijl de warmte en de geïsoleerde ligging duiden op moderne luxe die ze nog moesten ontdekken. Links van haar zaten een paar gasten rustig te converseren op comfortabele stoelen in de salon, genietend van de middagthee bij een knappend haardvuur. Flora rilde in haar shirt met korte mouwen toen Mel iedereen incheckte. Het was thuis veel warmer geweest, zonnig en helder. De portier stond al te wachten met hun koffers. Zodra ze klaar waren bij de receptionist, volgden Flora en Sophie hem naar boven terwijl Mel alvast vooruitliep.

‘Daar zijn we dan.’ De portier stond halverwege een brede gang op de eerste verdieping stil en ontgrendelde een grote houten deur met een pasje dat hij uit zijn gilet haalde. ‘Hebben jullie onthouden dat al onze kamers vernoemd zijn naar Hebridische eilanden? Mevrouw Grainger

zit hier in Iona, mevrouw Williams zit daarnaast, in Skye, en mevrouw Stewart zit daartegenover, in Islay.’

‘Het had erger kunnen zijn.’ Sophie pakte Flora’s arm en Mel stapte vrolijk zwaaiend uit het zicht. ‘Het is tenminste geen Muck.’

Sophie verdween in haar kamer en Flora onderdrukte een lach toen de portier de deur naar Islay opendeed. Toen hij weg was, en haar glimlachend had bedankt voor de fooi die ze hem had gegeven, keek Flora verrukt om zich heen. De kamer was prachtig. Ze draaide langzaam rond om de details in zich op te nemen. De kleuren van damastpruim en goud benadrukten elk detail, van de knusse stoel bij het eikenhouten bureau tot een diepe gestreepte bank en luxueuze gordijnen, die rond een paar brede ramen waren gedrapeerd. Ze stapte langs het queensize bed om een glimp van de tuin op te vangen, maar de regen kletterde nog steeds tegen het glas en door de mist was het onmogelijk om ver naar buiten te kijken. Ze bleef bij het raam staan tot er op haar deur werd geklopt, die vervolgens onmiddellijk werd opengegooid.

‘Zullen we over een uur afspreken voor de thee?’ Mel kwam binnen-vallen, gehaast als altijd, en naar Flora’s mening nogal optimistisch in een bikini. ‘Ik ga de jacuzzi in. Sophie heeft haar pyjama al aan en ik weet dat jij een bad wilt nemen. Maar je kunt vast niet wachten om naar buiten te gaan. Heb je je handschoenen meegenomen?’

‘Dit keer niet.’ Flora draaide zich weg van het raam en liep naar haar koffer om te gaan uitpakken. ‘Maar ik heb ze niet nodig om te gaan verkennen. Ik ben namelijk niet van plan mijn handen vuil te maken dit weekend.’

Zodra Mel weg was, trok Flora haar schoenen uit en liep naar de badkamer. Lange, hete baden waren zeldzaam geworden sinds ze was verhuisd naar de cottage op het landgoed waar ze werkte. Ze redde zich met een douche, ook al was het sanitair in haar huisje zo onbetrouwbaar, dat je de ene keer onder een druppelende kraan leek te staan en de andere keer onder een stortbui. Ze kon niet wachten om in het uitnodigende bad te klimmen en zo lang mogelijk te blijven liggen. Ze draaide de kranen open en goot er een flinke scheut waterlelie-badschuim in.

Mel had twee weken geleden haar officiële vrijgezellenfeest gehad. Ze hadden een gezellig weekend met vriendinnen doorgebracht in Londen, waar ze hadden genoten van een macarons-en-martiniworkshop, gevolgd door een brunch de dag erna. Maar dit weekend was alleen voor hen drieën. Ze waren al zo lang bevriend dat Flora bijna was vergeten dat ze ooit geen vriendinnen waren geweest.

Ze hadden elkaar ontmoet in de brugklas, een moeilijke tijd om vriendschappen te sluiten. Ze hadden een band gekregen omdat zij dagscholieren waren in plaats van kostleerlingen. Zij werden uitgesloten van de thee-en-toastrituelen na de les en van de avonden die werden besteed aan huiswerk maken. Toen ze vijftien jaar was, hadden Sophie en Mel haar liefdevolle steun en een reddingslijn naar het normale leven geboden, toen Flora maanden nodig had gehad om te herstellen van de klierkoorts en de daaropvolgende longontsteking. Haar vriendinnen hadden haar twee jaar geleden ook eindeloze troost en een toevlucht geboden na het verwoestende verlies en de schokkende ontdekking die daarop volgde. Flora hield ontzettend veel van ze.

Maar voordat ze elkaar weer zouden treffen, wilde ze even alleen zijn. Toen ze vanmorgen waren vertrokken bij haar cottage, had Mel haar meegedeeld dat David, de getuige van Mels verloofde die toevallig ook Flora's ex-vriend was, van plan was om zijn nieuwe vriendin mee te nemen naar de bruiloft. Flora wilde daar even over nadenken, maar terwijl ze zich uitkleedde en in het warme water stapte, wist ze al dat het er eigenlijk niet toe deed. Ze rekte zich loom uit en stelde zich voor hoe ze zich zou voelen als ze hem met een ander zou zien. Het zou zeker vreemd zijn, maar meer alsof ze een oude vriend zou zien dan een vriendje naar wie ze nog steeds verlangde.

Ergens in de afgelopen paar jaar – Flora wist niet eens precies wanneer – waren ze ongemerkt overgegaan van eenvoudigweg genieten van elkaars gezelschap naar een gestage ongedwongenheid, waarbij elk gemist weekend of uitgesteld afspraakje er steeds minder toe deed. Ze hadden het allebei steeds drukker met hun carrière, en als ze elkaar zagen, gingen ze naar dezelfde plekken, aten ze dezelfde dingen en

vergaten ze al snel dat ze nog geen genoeg hoefden te nemen met de tevredenheid van mensen van middelbare leeftijd. Dus David zou zijn taken uitvoeren op de bruiloft met een nieuwe partner aan zijn zijde en Flora zou hun het beste wensen. En ook al was ze teleurgesteld dat ze zelf geen date zou hebben, ze was vastbesloten om de uitdaging die ze met haar vriendinnen in de auto was aangegaan, te negeren.

Uiteindelijk sloegen ze de thee over. Sophie bleef op haar kamer, Mel raakte in gesprek met een andere gast in de jacuzzi, ondanks de regen, en Flora viel in slaap in bad. Toen ze elkaar eindelijk weer zagen, plunderden ze de minibar en maakten een fles champagne open in Flora's kamer, om zich klaar te maken voor het avondeten. Mel was als eerste omgekleed, in een broek en een groene tuniek, die haar korte rode haar en groene ogen benadrukte. Ze had een hekel aan hoge hakken en het stond nog steeds ter discussie of ze platte schoenen op haar bruiloft zou dragen of – Sophie had haar gesmeekt die te overwegen – de prachtige vintage sandalen. Sophie was een ster in het doen van haar haar en make-up, en was al snel omgekleed in haar marineblauwe jurk, die perfect stond bij haar scherp gelaagde blonde bob en blauwe ogen.

Ze droeg zilverkleurige geschulpte ballerina's van Chloé en glimlachte ironisch toen Mel haar grijnzend een compliment gaf.

Flora nam de tijd om zich klaar te maken. Haar uiterlijk deed er weinig toe bij haar werk als tuinhistoricus. Vaak zat ze met haar handen in de aarde en werd haar gezicht blootgesteld aan de elementen. Voor deze avond had ze gekozen voor een strakke zwarte broek en een roze kanten topje met ruches, dat haar huidskleur flatteerde en haar outfit verhief van simpel naar stijlvol. Met haar één meter drieënzeventig had ze niet echt hakken nodig, maar ze stapte in haar zwarte stiletto's, hopend dat ze niet zou struikelen door de onwennigheid. Ze maakte haar lange bruine haar vast in een elegante paardenstaart en deed getinte lipgloss op haar lippen.

'Je ziet er prachtig uit,' zei Mel. Ze schonk hun champagneglazen bij en mikte de lege fles in de emmer met waterig ijs. 'Echt prachtig. David gaat er zo'n spijt van krijgen dat hij het heeft uitgemaakt met jou.'

‘Dank je, maar dat denk ik niet. En we hebben samen besloten om uit elkaar te gaan. Je weet dat hij uiteindelijk wil trouwen en dat is niets voor mij.’ Flora stelde het compliment van haar vriendin over haar uiterlijk op prijs en glimlachte om haar woorden te verzachten.

‘Je bent vast blij dat je hakken draagt in plaats van die vreselijke werkbroek en laarzen met stalen neuzen? Je bent vast vergeten hoe je eigen voeten eruitzien.’

‘Nou, bedankt,’ Flora wierp Mel een blik toe die vinnig had moeten zijn, maar slaagde daar niet in. In plaats daarvan pakte ze haar glas en dronk er het laatste beetje van haar champagne uit. ‘Ik kan niet ontkennen dat het even geleden is dat ik me netjes heb aangekleed. En mijn nagels laten doen, was een serieuze drijfveer om hier dit weekend te komen.’

Ze gingen naar beneden en zochten een plekje in de bar. Ze keken naar de obers die vakkundig drankjes mixten voordat ze die naar de gasten brachten aan de tafeltjes die her en der verspreid stonden. Ze bestelden cocktails en bestudeerden de menukaarten terwijl ze plaatsnamen op de krukken. Flora veranderde op het laatste moment van gedachten en koos voor een alcoholvrije cocktail in plaats van de martini’s die Mel en Sophie hadden gekozen.

‘Jij geheelonthouder.’ Sophie, besluitvaardig als altijd, had haar keuze voor het eten al gemaakt. Ze leunde voorover om de menukaart terug te leggen op de bar en keek Flora kwaad aan. ‘Het is nauwelijks zes jaar geleden dat je student was, maar je dreigt echt een oude muts te worden. We zijn niet helemaal hierheen gekomen om te klagen over hoe oud en saai we worden.’

‘Ik, saai?’ vroeg Flora vol ongeloof. Mel grinnikte terwijl ze de menukaart met een professioneel oog bestudeerde. ‘Ik heb mijn agenda geen maand van tevoren uitgewerkt en per e-mail naar de rest van het huis gestuurd.’

Sophie haalde, nog steeds glimlachend, haar schouders op. Met een echtgenoot die een belangrijke functie bekleedde als econoom bij het ministerie van Financiën, een tweejarig kind en haar eigen online